

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

MÁR MA ÉJJEL

*Tíz éve nem lelem apámat,
s anyám is bolyong öt kis éve.
Lidércfelleg nyomja a mellem,
cserepesedik holdam fénye.
Nem tudhatom, hová lehetek.
Talán magamon kívül voltam,
mikor a kocsi megjött értük.
Szólj, aki láttad őket holtan.*

*Nagydonbásztól Krasznójárszkiig
felszántok minden gulág-telket,
felforgatom az éjszakákat:
Laci és Márta, hol lehetek?
Felöltözöm talpig titánba,
engem többé nem vernek szájon,
foszforfáklyát lobbantok lángra,
hogy az úrsikló rám találjon.*

*A csillagkapu alatt megállok,
mutassátok, mi van mögöttem?
Kuss legyen már! Az Isten lovát
egy nyíri zsvivány épp elkötötte.
De ha vége a razzjának,
visszamehetek – mondják – bátran,
megláthatom, ha azt akartam,
apám s anyámat rabruhában.*

*Tudatom tompul, most hagy cserben.
Mellém fekszik egy céda álom:
holtapám diót tallóztat egy
szelekkkel szétlőtt égi tájon,
bús szülém meg szemei nélkül
kapirgál a törött avarban.
Jaj, kisfiam, szörnyűség készül,
tudod, én megérzem, ha baj van.*

*Tegnapelőtt a kenyérsorban
fröcsögő szájjal nekem estek.
Azt beszéltek, lóttek utánad,
szaglászó kutyákkal kerestek.
Én Uram, Atyám, nem kén még az,
két karod te még emelheted.
De imádkozz, mert már ma éjjel
elkérhetik a lelkedet!*

